

Nun die Verse der lat. Anthologie ed. Riese n. 796, aber im Anfang so verschieden, dass ich sie lieber ganz hersetze¹:

Ad mensam Varus dives me forte vocavit:

Illic ornatus, parvula cena fuit.

Servili pompa decoratur mensa, ministri

Apponunt mense plurima, pauca gule.

Tunc ego: Non oculos, sed ventrem pascere veni;

Aut tu pone dapes, Vare, vel aufer opes.

Ebenso verhält es sich mit den von Riese II, Praef. p. XXX mitgetheilten Versen:

Olim dives eras, es nunc ex divite factus

Pauper; quid facit hoc? sola superfluitas.

Alea, Bacchus, amor meretricum, fecit egentem:

Hec tria non odis, semper egenus eris.

Unverständlich sind mir folgende Verse:

O victus parti per amena zebul duce sterti,

Tempore brumali custos tibi tinea tali.

Tu possessore forsan marcescis in ore.

Post hec sis tutus, inventa clave solutus,

Plus quod ad unguenta valeas quam plura talenta.

Dann die häufig, doch immer mit kleinen Abweichungen vorkommenden Verse:

In cratere meo Thetis est coniuncta Lyeo;

Est dea iuncta deo, sed dea maior eo.

Nil valet hic vel ea, nisi quando sunt pharisea,

Nil duo: propterea sit deus absque dea.

Vgl. Anz. f. K. d. d. Vorzeit 1871, Sp. 373, Hauréau, Not. et Extr. XXIX, 2, 261. Dann:

Et prodest et obest nobis, meminisse malorum:

Si delectat, obest: prodest, si displicet horum.

Fol. 190:

Nexus ovem geminam per spinam ducit equinam,

Lesus surgit equus, pendet utrinque pecus,

Inque molendinum transportat pondus ovinum

Et spargendo focum se cremat atque locum.

Forma, genus, species, coniuravere potenter,

Ut facerent aliquod decoratum sufficienter,

Sic tamen, ut servant nature sobrietatem,

Nulla deesse sinant, nec adesse superfluitatem.

Cum natura genas fodit cinxitque decenter,

Cavit ne possent laudari sufficienter.

Maxillas ambas formavit easque polivit

Tantum tamque diu, donec nichil addere scivit.

Quid referam dentes? non possent equiperari,

1) Auch bei Ellis, S. 191.